

KAKO SO DVOJE OČI VIDELE ISTI DOGODEK

NEKEGA DNE SMO HOTELI REŠEVATI

TOMAŽ JUVAN

Prav počasi mi je po čelu pripolzela kaplja potu, se nekaj časa zamudila v gubah okoli očesa in nadaljevala pot proti... No, potem sem jo obrisal. Če moja glava še kaj velja, že kakšne četrte ure sopiham za neenakomerno premikajočimi se Markovimi petami, ki vijugajo po poti pred menoj. To je vse, kar vidim, saj nimam več prave volje, da bi vzdignil glavo, v kateri odmev razbijajočega srca preprečuje urejanje precej zmedenih misli. Možgani ne delajo kot ponavadi. Žejen sem. Premikam se počasi, kot bi mi ne bilo čisto jasno, da moram v tem svetu rušja, trav in snežišč poiskati človeka, ki mu je nekje spodrsnilo in sedaj čaka na pomoč. Po drugi strani pa je to edina stvar, ki mi sploh še daje moči, da grem naprej.

VSE TREPETA, TUDI ZVEZDE

Pred eno uro pa smo vsi, nekoliko utrujeni, sedeli v gostilni, se sijočih oči in rdečih obrazov pogovarjali o preplezanih smereh in suha grla namakali z vinom, da so besede lažje in takrat še brez zatikanja krožile med nami. Spet smo se spomnili zanimivih stvari, težav, kolikor jih je pač kdo imel, ali bolje, koliko jih je bil pripravljen priznati, od ostre skale skeleče prste pa smo hladili na mokrih kozarcih. Po pravici povedano bi bilo mogoče reči, da je za nami prijeten dan. Takrat pa: »Fantje, gremo!«

Spet kaplja potu in v očesu. Pridem do snežišča. Z nogo strem trdo skorjo in že mi beli kristali napolnijo suha usta in še neraztopljeni neprijetno zapraskajo po goltancu. Prehladil se bom. Dolgo stojim na mestu. S pogledom iščem obrise prijateljev, ki so razkropljeni med ruševjem. Posamezni klici — brez odgovora. Sivina okoli nas postaja vedno bolj črna in vemo, da so vsi naši načrti o hitri akciji padli v vodo; vodo, ki bi jo sedajle z veseljem popil.

Sedimo na poti. S temo se je ohladilo in samo v puloverju mi ni preveč toplo. Stisnemo se skupaj. Veselo podrhtavamo. Dobim kapo in vetrovko, zvezde na nebu in vse okoli mene pa še kar navidezno trepetata. Daleč spodaj migotajo luči in človek nehote pomisli na toplo posteljo. Potem stresem z glavo in misli odplavajo. Za trenutek preneham šklepetati z zobmi; že mislim, da spim, naenkrat pa — mravljinici

po hrbtu, strese me in gremo od začetka! Tako gre to: precej počasi, in, zaboga, kar je preveč, je tudi za nas preveč.

NAŠA DRAGOCENA POMOČ

Vstajamo, se tresemo kot (sočne primere po želji bralcev) in žalostno zremo po zmrznjenem snežišču, ki nam ne dovoli do koč. Vdani v usodo se prestavimo na ravnejši, ne pa tudi mehkejši prostor. Ležemo stisnjeni drug k drugemu. Na srečo imam srečo in sem v sredini; prijetna toplota prihaja z obeh strani. Zaspim. Začutim ne preveč rahlo drezanje — v rebra, da ne bo pomote. Prijatelj na robu je. Videti je precej pretresen; pravzaprav ga kar naprej trese. Ne morem mu odreči, ko me prosi, naj malo zaamenjava. Nekaj minut pozneje, ko za svojim hrptom na mestu, kjer sem prej ležal, zaslišim enakomerno globoko dihanje, sam komaj lovim čeljust, ki skače okoli. Takrat mi pridejo na misel vsi pregovori od »Prijatelj te spozna, ko je v nesreči« do »Dobrota je sirota, čez vodo skače, kjer je most«.

Stiskam roke med kolena, glavo pa za vetrovko in pazim, da je ne pregriznem. V polsnu misli preganjajo druga drugo po glavi: postelja — čaj z rumom — Odeja Škofja Loka — sonce — puhovka — kuhano vino — travnik — njeno toplo telo — čaj — postelja; ko se nehote zbudim. Nekaj besed, v glavnem kletvic, spet tišina — in še eno veliko spoznanje: Gorje mu, kdor v nesreči biva(kira) sam! Dani se. Reševalci prihajajo. Dajo nam klobaso. (Hvala!) Hitimo požirati, čeprav boleče in suho grlo nista čisto ZA. Reševalcev je zmeraj več. Ne gledajo nas prav prijazno. Najbrž mislijo, da nimamo primerne opreme za bivačiranje, še manj pa za sestop po snežišču, ki nas še čaka. (Natančnega opisa opreme zaradi morebitnega vznemirjanja javnosti ne bom navajal.) Najbrž imajo celo prav. Nas pa ne gane ne eno ne drugo. Strokovno ocenimo, da jih je kar precej in verjetno ne bodo potrebovali naše dragocene pomoči, zato se mirne vesti rešimo v dolino.

Z vsakim korakom je topleje. Pri prvih drevesih mi že kaplja od j..., mislim, ja, nosu. Potna kaplja mi počasi spolzi po čelu, se za trenutek...

Drugi dan smo zvedeli, da so ponesrečenca našli živega.

Konec dober, vse dobro.

P. S.: Zadnje čase me nekaj trga v sklepih.

(Glas gorá, PD Kamnik)